

זה לא המיקרה הראשון,

מוענים תושבי שכונת

העוני של העיריה: לפני

כמה חודשים נאנסה

ילדה בת 6 על-ידי נעד,

תלמיד בית-ספר לאפגורים

שבלב השכונה. עכשיו

נפל קורבן נוסף:

ילד מחונן בן ארבע

אמר שאולי ילדים קטנים עשו את זה. אבל זה לא יכול להיות. איתן דיבר קצת הוא אמר שאחד בובול לקח אותו. אצלנו, בפרסית, בובול זה איש זקן מפחיד. הבנו שמישהו חטף אותו ושרף אותו. הוא אף פעם לא זו מהבית. לקחנו אותו באמבולנס ישר לבית-החולים בעפולה. בי בית-החולים אמרו שהמצב קשה, ושלחו אותו לרמב"ם בחיפה. אמא שלו, אבא שלו וכל הדודים חיכו לו יום. עשו לו צילומים והנשמה מלאכותית. האבא רי האמא נשארו לישון שם. בשעה ארבע בוקר האבא התקשר אלי ואמר: "איתן מת".

שתיקה משתררת בחדר. הילדים מקשיים בים בנשימה עצורה, כאילו הם שומעים את הסיפור בפעם הראשונה. גם הסבתא שותקת. אחרי זמן מה היא מקוננת: "איזה ילד היה איתן! בן ארבע וגדול כמו בן שש. היה לו שכל. הוא היה ילד טוב, ילד יפה. איזה עיניים היו לו, וכל כך הרבה שכל! בדיוק בשעה כזו, כמו עכשיו, הוא היה בא אלי ואמר: סבתא, תביאי פיתה, תביאי לי לאכול!" אף פעם לא עזב אותי. איזה ילד! אלוהים, איזה ילד!

"רק אלוהים יודע למה"

דינה בת ה-16, דודתו של איתן הי קטן, כולה לבושה שחורים, מספרת: "הוא איבד את ההכרה. הילדה שהרימה אותו התחילה לבכות כשראתה אותו. זה היה ממש מוזעזע. הוא היה כולו שרוף

סדרום בנבית-שאן

הרמתי אותו והבנתי שאין מה הרבה סיכויים. הוא היה שרוף — כל הגוף שחור, מלא כוויות. רק העיניים נצצו לו. כל מה שאמר היה מילה אחת: "בובול!" מספר האב ומתכנס בתוך עצמו. ילדי שיכון א' בעיריה בית-שאן אינם משחקים עוד ברחובות השכונה. חברים איתן נאמן, בן הארבע, נמצא לפני חודש וחצי גוסס בבית-ספר נטוש שבקירבת מקום. מישטרת בית-שאן הטילה איפול על הר חקירה, וסביב מותו של הילד מועלות השערות שונות. השכונה, שבה שיכוני שרשרת ואובס' טונים, היא שריד של מעברת עולים. הר הזנחה, הליכלוך והעזובה שולטים בכל. מרסל סרץ, עוברת-אורח שסל קניות בר

ידה, מצביעה על בית סבתו של איתן ו' אומרת: "צריכה לקום צעקה גדולה! היום העונשים כלי-כך קלים שאנשים לא מפחי דים לבצע עבירות אימות ונוראות." בשולי שביל-העפר, המוביל אל בית הר סבתא, מתגוללות קופסות קרטון ריקות, עשבים שוטים גדלים פרא ותרגולים אדור מייכרבות מנקרים בתילי-האשפה. לפני ביתה של הסבתא תולה שולה רבינו, השכנה, כביסה על גדר-עץ שבו רה. "צריך לכפות עונש חמור שירתיע כל חולה נפש וכל מאניאק ממעשה מתור עב שכוה. מה קורה כאן?! מפחיד ללכת בשכונה. מפחיד לצאת לרחוב. כל הילד דים בהלם, לא משחקים יותר בחוץ אחרי המיקרה." איתן נאמן, ילד בן ארבע, שיחק

בשעות הצהריים באחד מימי החופש הגדול ליד המיקלט הסמוך לבית סבתו. בשעה אחת כולם חזרו הביתה. הברו, יעקב בן השבע, שאל את איתן אם הוא צמא. איתן ענה שלא, ולא רצה להצטרף אליו. בכך חרץ איתן את גורלו. אחרי שעתיים נמצא הפעוט שרוף כולו, כשרק עיניו עוד מדברות.

"אלוהים, איזה ילד!"

סבתו, שאצלה הושאר הילד עד שאמו תחזור מעבודתה, גרה בשיכון א' בבית-שאן. חושבי השכונה, שחלקם מובטלים וחלקם פועלים, הם ברובם יוצאי פרס, כורדיסחאן, עיראק, רומניה, מצריים ותוניסיה.

הסבתא, אשה יוצאת פרס, יושבת בפינת החדר ומיטפתת לראשה. "כל יום שיח קו הילדים על-ידי המיקלט. זה היה בשבוע האחרון של החופש. רוב הילדים הם בני ארבע, חמש. מאז שהוא תינוק, הילד כל יום אצלי, כי אמא שלו עובדת, מספרת הסבתא בעברית בסיסית. "בשעה עשר עשיתי קניות. איתן אמר: סבתא, תני לא אופניים. נתתי לו אופניים והוא הלך עם יעקב ויהודית לשחק. יעקב הוא בן שבע, יהודית בת שתיים עשרה.

בשעה אחת הלכתי לקרוא לו מהמיקלט, אבל הוא לא היה שם. שאלתי את הילדים: איפה איתן? והם אמרו: לא יודעים. התחלתי לדאוג. חשבתי שהוא אצל השכנים. הלכתי לשם ולא מצאתי. הלכתי לבית של הבן שלי, האבא של איתן, אולי הוא שם. הוא לא היה שם. הלכתי לבית-הספר, גם שם הוא לא היה." הסבתא מוקפת בילדי השכונה הנפחדים ובבנותיה הצעירות, מפסיקה אחרי כל כמה מישפטים, ומבטה משוטט על פני הנוכחים.

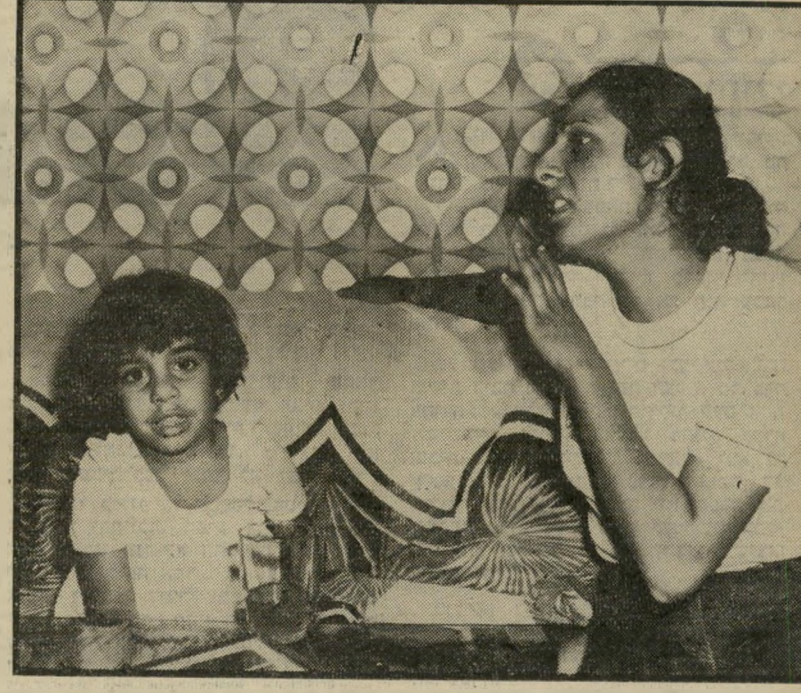
"כמה חיפשנו אותו, שעתיים-שלוש! הלכנו לכל מקום. חשבנו שאולי המישטרה לקחה אותו. כי לא ידעתי איפה הוא. הבן הגדול, אלי, הלך לבית-הספר חלו צים. הוא תור ואמר: אין, אחר כך לקח אופניים וירד למטה. לתוך הכיתות. בתוך אחת הכיתות אלי מצא את הילד שרוף, אין כלום. רק סנדלים מלאים נפט. כל הביאו לי אותו כולו מריח נפט. כל הגוף שרוף, חוץ מהפנים והשיער. מיששו

"גורל!"

אומר אביו של איתן, "אין מה לעשות. כשחיי פשונו אותו, אחי הגיע פעמיים לבית הספר, אבל לא ירד במדרגות." והוא בוכה. אחרי שאמר בובול, הוא לא היה יכול לדבר יותר. "באה המישטרה. המישטרה נמצאת כאן כל יום. עד עכשיו הם בחקירה. חודש ו-40 יום. האבא מאז כל הזמן במישטרה. למחרת הלכנו ליד בית-הספר וראינו שם שני נערים משוגעים, שיודעים בשכור נה שהם כאלה. אחד מהם אמר: היה, ילד משחק. או אמרתי לו: בוא הנה, בוא הנה." "השכנה תפסה אותם ולקחה אותם ל' מישטרה. שם חקרו אותם ואחר-כך שיחרר רו. רק אלוהים יודע מי חטפו את איתן."

"הילדים המשוגעים" שעליהם מספרת דינה אינם פנים חדשות בשכונה. בקירבת מקום מצוי מוסד לילדים מפגרים, שחני כיו סובבים ברחובות ללא השגחה, ומטי

"הילד שלי הלך!"

אומרת ריבקה נאמן, אמו של איתן, אני את שלי הפסדתי. אני לא יודעת איפה זה קרה, וזה גם לא מעניין אותי. אחרי המיקרה חזרה האם מייד לעבודתה.